

Nézzétek a fügefát és minden élőfát!

Christian Chen

Lukács 21,29-31

Elhangzott: Nagyváradon, 2010. február 27-én délután (3. rész)

<https://www.ekkleziaoradea.ro/ro/conferinte>

„és mondott egy példázatot (példabeszédet) nekik: nézzétek a fügefát és minden (élő)fát, amikor már látjátok, hogy kihajtanak, magatoktól is tudjátok, hogy közel van a nyár. Úgy ti is, amikor látjátok, hogy ezek megtörténnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten Királysága.” (Lk 21,29-31. Vida)

Ezeket olvassuk most fel, és imádkozzunk.

Uram, hálát adunk neked azért, hogy a te kegyelmedből ismét hozzád járulhatunk. Egészen biztosak vagyunk abban, hogy most szeretnél valamit mondani nekünk. Azért könyörgünk, hogy a Szent Szellem teljes szabadsággal szólhasson ma hozzánk. A Te kezvedbe tesszük le most ezt az alkalmat. A mi Urunk Jézus Krisztus nevében kérjük ezt. Ámen.

Most egy másik helyről olvastunk a Bibliából, a Lukács 21, 29-től. Amint azt jól tudjátok, ez nagyon hasonlatos azokhoz az Igékhez, melyeket délelőtt olvastunk a Máté evangéliumából. Egy kicsi különbség mégis van a két ígehely között, és ez a különbség abból ered, hogy a két evangélium természete különböző. A Máté evangéliuma elsősorban zsidó olvasóközönségnek íródott, szerzője a zsidókra való tekintettel fogalmazta meg mondanivalóját. A Lukács evangéliumának a szerzője viszont az Újszövetség írói közül az egyetlen volt, aki a nemzetek közül származott. A Lukács írásai elsősorban a pogányoknak szólnak, a nemzeteknek, a rómaiaknak és a görögöknek. Ez az evangélium úgy lett megfogalmazva, hogy a nem-zsidókhoz szól. Bizonyos dolgokat részletesebben elmagyaráz, olyan dolgokat, amelyeket a nem zsidó származásúak nem ismerhettek a háttérinformációk közül.

Máté evangéliumában az Úr Jézus az Ember Fiának nevezi magát. Amikor azt mondta, hogy az Ember Fia közel van, minden zsidó tudta, hogy ki az Ember Fia. Tudták, hogy a Messiásról van szó. Tudták, hogy lesz egy messiási Királyság. A zsidóknak ismerős volt a mennyek királysága kifejezés.

A Lukács evangéliuma írója - mivel olvasói leginkább a nem zsidók közül kerültek ki - nagyon figyelmes tekintettel volt erre a tényre, és nem azt a kifejezést használta, hogy a mennyek országa, hanem azt, hogy az Istennek országa. Isten országa elközelgetett – ez azt jelenti, hogy a Messiás országa közel van. Ebben az evangéliumban le van írva az, hogy az Úr Jézus 70 tanítványt küldött ki, kettesével, míg a Máté evangéliuma főként arról beszél, hogy miként lett kiküldve a 12 tanítvány. A 12 tanítvány Izrael elvesztett juhához küldetett. Az Ószövetségben Izrael 12 törzsből állt, és azért küldött ki az Úr is 12 tanítványt. Az Ószövetségben különösképpen az 1 Mózes 10. fejezetében 70 különböző nemzetről olvasunk, ezért az Úr 70 tanítványt küldött ki. Ez a 70 jelképezi az egész világ népeit. Tehát láthatjuk, hogy a Lukács evangéliuma az egész világot globálisan tekint, ezért vannak azok a kicsi különbségek az evangéliumokban. De ezek a kicsi különbségek nagyon nagy világosságot adnak számunkra.

A Máté 24-ből tudjuk meg azt, hogy amikor a fügefa levelet hajt, akkor tudhatjuk, hogy a nyár már közel van. A fügefa Izrael nemzetét jelképezi. A prófécia szerint ez azt jelenti, hogy egy napon Izrael nemzete újra megszületik. Ez a prófécia be is teljesedett 1948. május 14-én, amikor a világ tanúja volt Izrael állam újjászületésének. Azóta az Úr az ajtó előtt áll, és mióta az Úr elkezdte az Ő utazását, ez azt jelenti, hogy Ő hamar el is fog jönni. Erről beszéltünk délelőtt.

Most rátérek a Lukács evangéliumából felolvasott Igére. Az Úr nem csak azt mondja, hogy nézzétek meg a fügefát, hanem nézzétek a fügefát és minden fát. Nemcsak a fügefa fog hajtani, hanem a többi fa is. A fügefa kihajtása jelentette Izrael államának újjáalakulását. De amikor az Úr

azt mondja, hogy minden fa, ez azt jelenti, hogy más nemzet is, amelyekről említést tesz a Biblia ugyanúgy, mint Izrael, újra létre fognak jönni.

Tudjuk azt, hogy az Úr megátkozta a fügefát, és az gyökerétől fogva elszáradt, de egy csoda folytán újra életre kelt. Hasonló fog megtörténni más nemzetekkel is, olyanokkal, akik szerepelnek a Bibliában. Most szeretnénk megtalálni az Igében legalább egy ilyen fát, egy ilyen nemzetet, amelyről említést tesz a Biblia. Vissza fogunk térni Isten Igéjéhez, hogy keressünk egy olyan fát, amely egy ilyen nemzetet jelképez. Egy nemzetet, amely valamikor meg lett semmisítve, de valami megmaradt belőle mélyen elrejtve, és abból, ami belőle maradt, egy újabb, ugyanolyan fa hajtott ki. Ez azt jelenti, hogy nemcsak a fügefa hajt leveleket, hanem minden fa. Az Úr nem beszél részletesen minden fáról, de legalább egyet fogunk tudni azonosítani az Ószövetségből.

Azt olvassuk a Dániel 4, 8-ban: „Nagy volt a fa és erős, és magassága az égig ért, és az egész föld széléig volt látható.” Itt egy fát látunk. Ez a fa Nabukodonozorra utal, mert ő látott egy álmot, és álmában látta ezt a nagyon erős fát, melynek magassága az égig ért. A 15. versben: „De a gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben.” A 10. versben pedig azt olvassuk: „Látám fejem látásaiban, az én ágyamban, és ímé: egy Vigyázó és Szent szálla alá az égből. Erősen kiálta, és így szóla: Vágjátok ki a fát és vagdaljátok le az ágait, rázzátok le leveleit és hányjátok szét gyümölcsseit...” és tovább „De gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben, és vas és érc láncokba verve a mező fűvén...”. Tehát a gyökerének a törzsökei még mindig ott vannak a földben, de maga a fa kivágott. „Égi harmattal öntöztessék – mondja tovább az Ige -, és a barmokkal legyen része a föld fűvében. Az ő emberi szíve változzék el, és baromnak szíve adassék neki, és hét idő múltján el felette.” Próbáljátok észben tartani ezt a képet. Itt szükség van arra - főként a fiatalok miatt -, hogy majd részletesebben is elmagyarázzam a dolgokat, így jobban megérthetitek, miről is beszélünk most.

A 2. fejezetben, ahol arról szól az Ige, mikor Dániel fiatal volt, alig volt több 17 éves, mégis már Nabukodonozor álmát meg tudta fejtetni. Tudjátok úgy történt, hogy a Nabukodonozor király álmódott egy álmot, de elfelejtette, ezért hívatta bölcseit. De nemcsak azért, hogy megmagyarázzák álmát, hanem azért is, hogy megmondják neki, mit is álmódott. Ismerjük a történetet tovább. Dánielt is elhívták a király udvarába, és miután imádkozott, képessé vált arra, hogy elmondja a király álmát, és értelmezze is. Akkor volt szó arról a nagy állóképről, aminek arany feje volt, ezüst melle, bronz hasa, dereka, vas lábai és így tovább. És azután Dániel az mondta Nabukodonozornak: Király, te vagy az aranyfej. Hogyha elolvassuk az egész álmot, megértjük, hogy az állóképnek négy része négy birodalmat jelképez. Dániel elmagyarázta azt is, hogy a második rész az ezüst mell, a második birodalmat jelképezi. Ebből megérthetjük, hogy a fej, az első birodalom. Dániel azt mondta a királynak, hogy király, te vagy az arany fej, tehát maga a király jelképezi az egész birodalmat. Az arany fej nemcsak a babiloni birodalmat jelképezi, hanem vezetőjét, a királyt is.

Hasonló dolgot találunk a 7. fejezetben is. Ott négy vadállat jön föl a tengerből, és a Szent Szellem így magyarázza ezt: ez a négy fenevad négy királyt jelképez, ugyanakkor négy birodalmat is. Egy jelkép, de két jelentéssel bír. Egy aranyfej jelenti Nabukodonozort, és ugyanakkor a babiloni birodalmat is. Tartsátok ezt emlékezetetekben. Így tudjuk csak megérteni azt, amit az Ige a 4. fejezetben ír.

Egy kicsit még maradok ennek a magyarázatánál. Amikor a király látta az egész állóképet, az aranyat, ezüstöt, bronzot és vasat, akkor nagyszerű látvány tárult a szeme elé. De miután meghallgatta az egész magyarázatot, azt is megértjük, hogy miért nem örült neki. Nabukodonozor nem örült az álmának, ezért megpróbálta elfelejteni. Mi is tapasztalunk néha ilyesmit, amikor valami nagyon fájdalmas megtapasztalásunk van, megpróbáljuk elfelejteni. Sok emberrel fordult már ez elő. Egyből cserbenhagyja a memóriája, mindent elfelejt. Nabukodonozor is így volt.

Olvassátok el ezért a 3. és 4. fejezeteket, hogy mindezt megértsétek. Ezekből a fejezetekből megérthetjük, hogy Nabukodonozor sok évet töltött azzal, hogy felépítse Babilon városát. Megpróbált Babilonból egy örökkévaló várost építeni, erről olvasunk a 4. fejezetben. Az első álomtól a 4. fejezetig sok év telt el. Nabukodonozor nemcsak felépítette Babilont, hanem amikor szemügyre vette, hogy mit is alkotott, akkor egyből elveszítette az eszét. Kapcsolatban áll ez az ő

álmával. Második álmában a fa Nabukodonozort jelképezi, a fa nagy volt, erős, hatalmas, ágai az égig értek. Nabukodonozor arra használta fel hatalmát, hogy egy legyőzhetetlen várost építsen, egy olyan várost, amelyen még nem volt a történelem folyamán.

Babilon városa négyszögletes alakú volt, és a közepén az Eufrátesz folyt keresztül. Ez azt jelenti, hogy ostrom esetén nem kellett félni a szomszomságtól, mert a folyó keresztülfolyt a városon. Nabukodonozornak 20 évre elegendő élelmet is sikerült összegyűjtenie a városba. Azt mondta: 20 évre való eledelem és vizem van - ez a város legyőzhetetlen. Ha ez a város legyőzhetetlen, akkor Babilon örökké megmarad. Akkor nemcsak az aranyfej lehetne Babilon, hanem Nabukodonozor úgy szerette volna, ha a mell, a derék és a lábak is aranyból lettek volna. Azt szerette volna, hogy az ő királysága örökké megmaradjon. Gondolatok arra, hány évnek a munkája volt mindez!

Tudjuk azt is, hogy az ókori világ hét csodájának egyike a babiloni függőkertek voltak, ez is Babilon dicsőségének a része volt. A médek királynője lett Nabukodonozor felesége. A médek királyság északra volt Babilontól, a mai Irak északi részén, melynek mai neve Kurdisztán. A mai kurdok a médek leszármazottai. A királynő abból a szép, hegyekkel tűzdelt tartományból származott, és feleségül ment a babiloni királyhoz. Babilónia egy óriási síkságon feküdt, nem volt egyéb, csak síkság és homok.

Emlékszem rá, amikor először érkeztem meg Budapestre. Életemben soha nem láttam még olyan nagy síkságot. Különösen a Dunától keletre egy óriási síkság látszik a repülőből. Később, mikor Magyarországon átautóztunk kelet felé, úgy hatott az az óriási síkság, mintha az óceán felszíne lenne. Akkor kezdtem el megérteni, hogy a mongolok miért érezték otthon magukat, amikor erre jártak.

Gondoljuk most el, hogy egy királynő, aki dombok, hegyek között született, odakerült a síkságra. Még köveket sem talált a síkságon, de a babiloniak tudták, hogy oldják meg a problémát. Téglákat készítettek a kövek helyett. Isten teremtette a köveket, a babiloniak pedig megalkották a téglát. Utánozni próbálták a köveket. Babilon mindig utánzást jelent. Ha Isten követ teremt, akkor a babiloniak megteremtik a téglát. Több mint 60 millió téglát használtak fel, hogy felépítsék azt a csodaszép várost. És hogy a király a királynő kedvébe járjon, felépítette a függőkerteket. Ez nem valódi hegy volt, csak úgy nézett ki, mint egy hegy. Meghódította az egész akkor ismert világot, megvolt a hatalma, hogy valami olyasmit csináljon, ami hasonlít a hegyekhez, ezért építette a függőkerteket.

A város fala nagyon magas és vastag volt, 8 harci szekér mehetett egyszerre egymás mellett a fal tetején. A fal tetejéről 3 km-re el lehetett látni, hogy közeledik-e az ellenség. Az egész várost körülvette a víz is. Gondoljátok el, az Eufrátesz átfolyt a városon, de nem volt elég Nabukodonozornak, hogy egy fallal vegye körül a várost, hanem épített két falat a folyónak a két partjára. Mindegyik falnak 25-25 kapuja volt, a jobb parton is és a bal parton is. A kapuk között a folyón csónakkal lehetett átkelni. Ilyen módon próbálta a király elkerülni a meglepetésszerű támadást. De hogyan volt összekötve a város két része? A folyó két partján két palota volt, és egy híd kötötte össze, melyen nappal át lehetett kelni, naplemente után viszont fölnyitották a hidat, és így akarták megnehezíteni az ellenség számára, hogy a városba juthasson. Nabukodonozor még más védelmi berendezéseket is kitalált. Gondolt arra is, hogy ha bármi történik, a kapcsolat megmaradhasson a két városrész között, ezért alagutakat készített.

Ezért gondolta ő azt okkal, hogy az állóképnek nemcsak a feje lesz arany, hanem Babilon királyságának örökké kell tartania. De Istennek megvan az Ő útja a történelemben. Nabukodonozornak más útja volt, nem az Isten útja. Amikor Isten ezt megmutatta Nabukodonozornak, ő azt válaszolta erre: Nem! Azt akarom, hogy az egész test arany legyen!

Tehát ez a gondolkodásmód volt meg Nabukodonozorban, ez vezette ennek a nagy városnak a felépítésében. Végül megépült a város, Nabukodonozor pedig fent a palota tetején sétálva szemlélte a gyönyörű várost, és azt gondolta, ez az örökkévaló város, ami sohasem fog elesni. És amíg a főváros nem esik el, addig a királyság is áll. Miközben gyönyörködött a saját kezei által épített városban, elveszítette az eszét.

Ennek előtte volt ez az álma erről a nagy fáról és arról, hogy a nagy fát kivágták, de a gyökerei megmaradtak a földben, de hét idő múlva a fa újra ki fog hajtani. Mit jelent ez? Ez a prófécia

elsősorban Nabukodonozor életére alkalmazható. Amikor olyan büszke lett a saját alkotásaira, amikor beleszeretett saját magába, akkor elveszítette az eszét.

Látjátok testvérek? Ezért van szükségünk a kereszt munkájára: meg kell tanulnunk, hogyan tagadjuk meg önmagunkat. Sokan vannak olyanok, akik nagyon el vannakelve önmagukkal, de ez a probléma akkor is gyakran jelentkezik, amikor valaki szellemi ember. Nabukodonozor is el voltelve önmagával, amikor a várost nézte: önmagát látta visszatükröződni benne, és akkor történt vele valami. Elveszítette az eszét. Bolond lett, és úgy viselkedett, mint egy mezei vad. Mennyi ideig tartott ez az állapot? Az Ige azt mondja, hogy hét ideig. Hét idő után valami történt, visszatért az értelme. Mi történt akkor? Utána már nem önmagával foglalkozott, hanem képes lett arra, hogy a mennyek Istenéhez könyörögjön. Van ebben a fejezetben egy egyedülálló dolog: az álom következtében, és Dániel munkája következtében, amikor Nabukodonozor visszakapta az értelmét, akkor elkezdett dicsőséget adni Istennek.

Senki közülünk nem tud igazi imádatot bemutatni Istennek, amíg el nem veszítjük önmagunkat. Főképp akkor nem, amikor az Úr asztalához jövünk, mert akkor a mi szemünknek Krisztussal kell eltelnie. Akkor lesz a mi imádatunk, hálaadásunk természetes. De sokan a testvérek, amikor imádkoznak, vagy imádják az Urat, akkor a szavaikkal próbálják a többi testvér tudomására hozni, hogy ők milyen szellemi emberek.

Ezt a leckét is tanulhatjuk ebből az Igéből testvérek. Az Úr azt mondta, hogy nemcsak a fügefa, hanem minden más fa is kihajt. Ha egy fa, egy népet, egy nemzetet jelent, akkor ez a nagy fa, amit Nabukodonozorral azonosíthatunk: te aranyfej nem csak a király vagy, hanem jelképezed az egész királyságot is, Babilon királyságait.

Ha ezt a próféciaát Nabukodonozor személyére alkalmazzuk, akkor láthatjuk, hogy hét idő után visszatért az értelme. Ez egy nagyszerű dolog. Az Úr azt mondta, hogy nemcsak a fügefa, hanem minden fa kihajt. Egy fával kapcsolatban bizonyosságunk van a Bibliából, mert ennek az aranyfejnek kettős jelentése van: ugyanúgy jelenti a királyt is, mint magát a királyságot. Ugyanígy a négy fenevad is, amiről olvassuk Dániel könyvében, jelképezi a négy királyt és a négy királyságot.

Testvérek, ez a fa nemcsak Nabukodonozort jelképezi, hanem a Babiloni királyságot is. Mit jelent ez? Ez egy prófécia: egy nap az a fa kivágatik. És akkor a világ színe aranyról ezüstre változik, mert az a fa kivágatott, az a fa, amely az aranyfejet jelentette. Ha az Úr azt mondja, hogy te vagy az aranyfej, akkor az vagy. Telve vagy dicsőséggel, mert arany vagy. De Nabukodonozor nem volt megelégedve ezzel, szeretne volna, hogy királysága örökre megmaradjon. Isten akarata az volt, hogy: te vagy az arany fej, de csak ennyi vagy - a fej. Végül az a birodalom megsemmisült. Ha nem tévedek, akkor Kr.e. 539-ben az a fa kivágatott. Jegyezzétek meg, Isten Igéje szerint a gyökér még a földben van, és a fa hét idő után ismét kihajt. Ez azt jelenti, hogy hét idő után a Babiloni királyság újra meg fog jelenni a mi szemünk előtt.

Vajon találunk más helyet is a Bibliában, amely alátámasztja ezt a magyarázatot? Igen. Ha az Ézsaiás 13. fejezetét elolvassuk, ott is Babilonról van szó. De ott nem a történelmi Babilonról van szó – olvassátok el a Bibliából a 13. fejezetet – hanem ott azt olvassuk, hogy lesz Babilonban egy háború, és az a háború az Úr napjához közel eső időpontban történik. Az Igében az Úr napja mindig a véget jelenti, ami közel van Krisztus visszajöveteléhez. Ez a Babilon, ami ennek a háborúnak a résztvevője, nem a történelemből ismert Babilon, hanem a végidők Babilonja. Ha ez a Babilon a végidők Babilonja, és a régi idők Babilonja már elpusztult, akkor hogyan érthetjük meg ezt, hogyan magyarázhatjuk az Ézsaiás 13. fejezetét? Csak úgy, hogy az idők végén a babiloni birodalom újra feltámad. És lesz egy háború, amikor az ellenségek messziről eljönnek. Az Ige azt mondja, hogy nagy távolságról jönnek az ellenségei. Ez a prófécia beteljesedett, és ez azt jelenti, hogy a Babiloni királyság biztosan újra létrejön.

Azután ha elolvassuk a Jelenések könyvének 17. és 18. fejezetét, ott Babilon elesett. Ez sem vonatkozhat a történelem régvolt Babilonjára, hanem csakis az utolsó idők Babilonjára. És ha ezeket mind összerakjuk, testvérek, akkor nem csak a fügefa példájából tanulhatunk, hanem más fák példájából is, ebből a fából, ami a babiloni királyságot jelképezi.

Milyen hosszú lesz a fa kivágása és az újra kihajtása közötti időszak? Hét idő. Nagyon érdekes. A hét idő a héberben hét időszakot jelent, de a Biblia nem mondja meg nekünk pontosan, hogy

mennyit tesz egy időszak. Érdekes, hogy a Dániel könyvében a nagy nyomorúságról is szó van: egy idő, két idő, és egy fél idő. Itt sem mondja meg az Ige, hogy ez milyen időszakot jelent. Dániel 9. fejezetében a hétnek a feléről van szó, és ez azt jelent, hogy a hét időknek a fele. Egy idő, két idő, és még egy fél idő. Ennek a könyvnek a végén, megmondattott Dánielnek, hogy pecsételje be ezt a könyvet, ami azt jelenti, hogy sohasem értheti meg azt, mivel nem mondatott meg, hogy a hét idő mennyit jelent a mi számunkra. Egy nap viszont meg fogjuk tudni, mit jelent ez a hét idő.

Tehát Dánielnek be kellett pecsételnie a könyvet az idők végéig, ami azt jelentette, hogy az Ószövetség idejében a Dániel könyve egy lezárt könyv volt. De amikor eljutunk a Biblia utolsó könyvéig, a Jelenések könyvéig, a 22. fejezet 10. versében az Úr azt mondja: „Be ne pecsételj a könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van.”

Testvérek, mikor a Szent Szellem közel állt ahhoz a ponthoz, hogy befejezze a Biblia ihletését, mikor az egész Ige teljessé vált – mert az Ige teljes – akkor, - jegyezzétek meg – nem csak a Jelenések könyve maradt egy nyitott könyv, hanem mivel a végidő eljött, a Dániel könyve is egy nyitott könyvvé vált. Mert már teljessé vált a 66 könyv egysége, ez jelenti Isten teljes kijelentését, most már megérthetjük és magyarázhatjuk ezt.

Mondok egy példát erre: például ha gyermek, vagy éppen fiatal vagy, és édesanyád azt mondja, hogy menj el az üzletbe és vásárolj valamit; ha édesanyád azt mondja „menj el” és te itt megállsz, és csak ennyit hallasz meg, akkor ez azt jelenti, hogy magad kezded el értelmezni, hogy mit is akarhatott édesanyád. Ha figyelmesen hallgatod, akkor megérted, hogy édesanyád azt is mondja, „menj el a sarokra, kérlek, és vegyél 12 darab tojást!” Meg kell várnod, míg az édesanyád befejezni a mondanivalóját. Így értheted meg a teljes akaratát. Az Igével kapcsolatban is meg kellett várnunk, amíg a Szent Szellem befejezte az Ige ihletésének a munkáját, és akkor válik Isten Igéje alkalmassá arra, hogy kijelentse nekünk Istennek teljes akaratát. Most már a szemünk nyitva van.

Dániel könyvében, amikor szó van a nagy nyomorúságról, akkor azt mondja, hogy: egy idő, két idő, és még egy fél idő. Ugyanerről beszél a Jelenések könyve is, de a Jelenések könyve ott azt mondja, hogy egy idő, két idő, és fél idő, majd visszatér rá és azt mondja, hogy 42 hónap - és még fontosabb -, 1260 nap. Most már megérthetjük, hogy az egy idő, két idő, meg egy fél idő 1260 napot jelent. Azt számolhatjuk ki ebből, hogy egy idő az 360 nap. Értitek? Ez a bibliai év. Ez nem a mi általunk használt naptári év, hanem bibliai, prófétai év. Mikor az Úr a próféciaát adta, akkor mindennek nagyon pontosnak kellett lennie. A három és fél év 1260 napot jelent, és a hét idők 2520 napot jelent. Ezt jelenti a hét időt az Igében.

Csak a fiatalok kedvéért hozzáteszek valamit. A Bibliában 4 különböző szám van, ami tökéletességet jelent. Az egyik a 3, ez elsősorban a szellemi tökéletességet jelenti. A 10 az emberi tökéletességet jelenti (pl. tíz ujjunk van; tíz szűz). A 7 (3+4=7, ami azt jelenti, hogy az Isten számát és az ember számát adjuk össze) is a tökéletesség, de ez csak földi tökéletesség, csak időleges tökéletesség. Ha a hármat és a négyet összeszorozzuk - a szorzás mindig egyesítést, egységet jelent -, akkor a föld megkoronáztatik a mennyel: 3x4=12, a 12 az örökkévaló tökéletességet jelenti, a mennyei tökéletességet. Ezért a Jelenések könyvében, az első fejezetekben négyszer 7-et látunk, de ahogy közeledünk az örökkévalósághoz, megjelenik a 12, 12, 12. Akiket már összezavart ez a sok szám, azoktól elnézést kérek. De jegyezzük meg ezt, hogy négy tökéletességet jelentő szám van: 3, 7, 10 és 12.

Ha találni akarunk egy számot, mely mindezt a tökéletességet magába foglalja: az isteni, az emberi, a földi és a mennyei tökéletességet, akkor gondolkozzatok el. Találjunk egy ilyen számot, amely mindezt magába foglalja. Legkönnyebben úgy találhatjuk meg ezt a számot, ha összeszorozzuk a 3-at a 7-tel, majd a 10-zel és végül a 12-vel. Milyen számot kapunk? 3x7x10x12=2520. Látjátok testvérek? 2520, ez a tökéletességek tökéletessége. Ezért olyan fontos ez a szám a Jelenések könyvében. Ez a szám osztható 1-gyel, 2-vel, 3-mal, 4-gyel, 5-tel, 6-tal, 7-tel, 8-cal, 9-cel és 10-zel egyaránt. Ez a 2520. Ennyit jelent a hét idő.

Ha a hét időt alkalmazzuk Nabukodonozor életére, akkor az 2520 napot jelent az ő életéből, és ezután visszatért az értelme. Hogyha erre a hatalmas fára alkalmazzuk ezt, hogy - miután ez a

fa ilyen nagyra nőtt, és kivágatott – el kell, teljen felette hét idő, mire újra kihajt, akkor a legtermészetesebb gondolat az lehet, hogy ez 2520 évet jelent.

Bizonyára emlékeztek arra, hogy volt az első öbölháború, melyet az iraki-iráni háborúnak neveztek (1980-1988 között). Nyolc éven át háborúztak egymással, és a háború ideje alatt Irán volt az Egyesült Államok nagy ellensége. Irán úgy hívta az Egyesült Államokat, hogy a nagy sátán, Izraelt pedig úgy, hogy a kis sátán. Amikor ez az értelmetlen háború volt, a nyugati világ Irak pártjára állt, és ez alatt az idő alatt Irak úgy megerősödött, hogy az iraki hadsereg a világon az ötödik legnagyobb hadsereggé vált.

Ne felejtsetek el azt sem, hogy az Irak-Irán közötti konfliktus nem az első háború volt a két ország között. Az első összeütközés Krisztus előtt 539-ben volt. Emlékeztek erre? Akkor Círusz király megpróbálta elfoglalni Babilont. Hogyan sikerült ez neki? Létrehozott egy mesterséges tavat, és abba vezette az egész Eufrátesz vizét. Tanulmányoztátok már a Dániel könyvének 5. fejezetét? Ott láthatjuk az utolsó babiloni királyt. Volt egy ünnepség, melyen az egész királyi udvar részt vett, és akkor megjelent egy kéz, amely írt valamit a falra. Az volt a babiloni királyság utolsó napja. Azon az éjszakán, mivel elvezették az Eufrátesz vizét, kiszáradt a folyómeder, így Círusz király katonái számára lehetővé vált bejutni a városba a folyómedren keresztül. Két áruló is segítette Círusz munkáját. Pontosan az történt, amit Jeremiás prófétált: bementek a városba az egyik kapun, és a következő reggel, amikor az emberek felébredtek, akkor a világ már nem aranyszínű volt, hanem ezüst. Nem az aranyfej volt már, hanem az ezüst mell. A nagy fa kivágatott. Ez volt az első háború Irak és Irán között.

A régi idők Babilonja a mai Irak, és a régi idők Perzsiája a mai Irán. Számoljuk ki, mennyi idő telt el a két ország közötti első és második összeütközés között. 2520 év. Azóta még volt két öbölháború, mindenki olvashatta az újságokban, hogy Szaddám Huszein hogyan vezette háborúba népét, és az Ézsaiás 13. fejezete csodálatosan beteljesedett.

Testvérek, most már értjük azt, hogy nemcsak a fügefafa hajtott ki, hanem más fák is. És tanúi vagyunk, hogy azok közül a fák közül az egyik - melyről a Dániel könyvében szó van –, Babilon, újraéledt.

Mondhatja valaki, hogy: jó, jó, de Szaddám Huszein meghalt. Irakot legyőzték. Azonban ne felejtjük el, hogy a bibliai prófécia bizonyosan be fog teljesedni. Emlékeztek arra, milyen súlyos vereséget szenvedett Németország és Japán? Nem volt természeti erőforrásuk, ezért akartak hódítani. De miután a második világháborúban legyőzték őket, nem kellett azzal foglalkozniuk, hogy hadsereget építsenek fel, hanem a gazdaságukat fejlesztették. És mindenki tudja már, hogy Németország is, és Japán is egy-egy gazdasági szuperhatalommá vált. Az amerikai emberek nagyon büszkék önmagukra, mindig a saját autójukkal szeretnek közlekedni, de most már Amerika is Japán autókkal van tele. Az amerikai emberek amerikai fényképezőgépeket szeretnének használni, de mindenütt Japán fényképező kapható. Tehát ennek a két országnak nincs természeti erőforrása.

Irakban ott van az olaj. Szaúd-Arábia után Iraknak van belőle a legtöbb. Ha megpróbálják egyszer a saját országukat felépíteni, akkor nem kell a hadsereg felépítésére költeniük a pénzt, ott van nekik a természeti erőforrásuk. Akkor nagyon könnyen létre fog jönni az, hogy Babilon lesz a világ egyik pénzügyi fővárosa.

Ha a Jelenések 17. és 18. fejezetét olvassuk, akkor találunk ott valamit. Mit? Azt, hogy a prófécia szerint az idők végén a babiloni birodalom valóban újra feltámad, de a legvégén Babilon újra el fog pusztulni: „Leomlott, leomlott Babilon” (Jel 14,8).

Megkérdezhetitek, hogy miért is beszélek ennyit ezekről? Szaddám Huszein 1991-ben - két évvel a berlini fal leomlása után, és két évvel a vasfüggöny leomlása után - háborúba vezette az országát. Ez jelentette a babiloni birodalom újra éledését. Ez megrázta a modern történelmet. Ha azt kérdezitek, miért történt 2001-ben az a terrortámadás, ez a két esemény szoros kapcsolatban áll egymással.

Folytatjuk a szünet után.